

Sygn. akt II CSK 735/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku H.W. i S.W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa reprezentowanego przez Generalnego
Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad oraz Starostę S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża wnioskodawców kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnień prawnych dotyczących tego, czy zaprzestanie płacenia czynszu najmu może stanowić dostateczny sposób zmanifestowania przez posiadacza zależnego zmiany sposobu posiadania nieruchomości na samoistny. Wskazują także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z nierozpoznania przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji wnioskodawców.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że przyczyną oddalenia wniosku o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości był brak wykazania przez wnioskodawców, że posiadali sporną nieruchomość jako posiadacze samoistni, a także nie wykazali dokładnie kiedy weszli w jej posiadanie. Sąd Okręgowy wskazał także, że nawet jeśli przyjąć, że do wejścia w posiadanie samoistne przez wnioskodawców doszło w styczniu 1982 r. to ze względu na ich złą wiarę okres zasiedzenia upłynąłby w styczniu 2012 r. kiedy wnioskodawcy – co było bezsporne – utracili posiadanie nieruchomości. Ustalenie to jest kluczowe z punktu widzenia oceny oczywistej zasadności skargi. Nie sposób bowiem jej uznać w sytuacji, gdy nawet rozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji nie mogłoby doprowadzić do uwzględnienia wniosku. To samo dotyczy zagadnienia prawnego dotyczącego sposobu zmanifestowania zmiany wykonywanego posiadania, którego ocena należy do sądu i zależy od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił nie obciążać wnioskodawców kosztami postępowania kasacyjnego.

aj

a.ł.